

РЕШЕНИЕ

№ 24509

гр. София, 15.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4294** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. М. А. Х., гражданин на И. (вписан в оспорената заповед като А. М., гражданин на И.), [дата на раждане] , с Паспорт № В0264335, с дата на издаване 19.10.2023 г. и валиден до 18.10.2031 г., чрез адвокат Б. Б. срещу Заповед № 5401 ПАМ – 107 – 29.03.2025 г. на Заместник-началника на Гранично полицейско управление – В., с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Според жалбоподателя, оспореният акт е нищожен. Твърди се, че нищожността произтича от обстоятелството, че всъщност в акта липсва на адресат, тъй като не съществува лице с имена А. М.. Истинските имена на оспорващия са Р. М. А. Х., гражданин на И., а не на И..

Алтернативно се инвокират доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена в противоречие с материалния закон. Твърди се, че не са посочени фактически и правно основания издаването ѝ. Оспорващият е упражнил правото си да подаде молба за закрила и с подаването на тази молба за закрила той представя да бъде чужденец, а придобива качеството на бежанец и спрямо него са приложими правните разпоредби на ЗУБ, а не тези на ЗЧРБ.

Излагат се доводи за нарушения на права, гарантирани от Женевската конвенция за бежанците и по-специално на принципа „забрана за връщане“ („non-refoulement“). Оспорващият е бил защитник на правото на кюрдите на автономия, поради което е бил преследван от официалните власти в И. и животът му е бил поставен в опасност.

Не са изложени мотиви, какво е наложило издаването на процесната мярка, с което е нарушен чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Посочва се, че на чуждестранния гражданин не е дадена никаква възможност да изложи възражения или да посочи доказателства, което е в нарушение на чл. 35 от АПК.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат Б. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Постъпило е писмено становище от пълномощника му юрисконсулт С., в което се сочи, че жалбата е недопустима, като подадена извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Алтернативно се сочи, че същата е неоснователна. Посочено е, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Твърди се, че в случая са спазени всички разпоредби на ЗЧРБ и на Директива № 2008/115/ЕО. Прилага решение по административно дело № 4386/2025 г. на АССГ, 9 състав, с което жалбата на същото лице, срещу принудителното му настаняване в СДВНЧ е отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 29.03.2025 г. Полицейски инспектор, при Гранично полицейско управление (ГПУ) – В., при Регионална Дирекция „Гранична полиция” – Р., е изготвил предложение до Заместник-началника на ГПУ – В. рег. № 5401р-4748. В същото е посочено, че на 29.03.2025 г., след проведена среща с румънските гранични власти и на основание чл. 4 от Спогодбата между правителствата на Република България и Република Румъния за обратно приемане на собствени граждани и на чужденци, на българските гранични власти са предадени общо 11 чуждестранни граждани, преминали незаконно границата между двете страни, укрити в товарни автомобили и заловени непосредствено след преминаването им. Между тези лица е посочен А. М., [дата на раждане] в И., без документ за самоличност.

Направено е предложение на посочените единадесет лица да бъде наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Вземайки предвид направеното предложение Заместник-началникът на Гранично полицейско управление – В. е издал оспорената заповед.

Като доказателство по делото е приета Заповед № 4066з-651/22.03.2024 г., с която Директорът на РД „ГП”- Р., на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и на основание чл. 53 от ЗМВР, във връзка с чл. 17, ал. 1 и ал.3 от Правилника за устройството и дейността на МВР е оправомощил служители от РДГП- Р., между които и Б. С. - Заместник-началник на Гранично полицейско управление – В. да налагат принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на Р. М. А. Х., лично на 29.03.2025 г. Срокът за оспорване е изтекъл на 12.04.2025 г. – събота, неприсъствен. Жалбата е подадена чрез квалифициран електронен подпис на 14.04.2025 г. – първият присъствен ден, от пълномощника на оспорващия адвокат Б..

Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е

допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

Оспорената заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Б. С. - Заместник-началник на Гранично полицейско управление – В. е оправомощен със Заповед № 4066з-651/22.03.2024 г. на Директора на РД „ГП”- Р., на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и на основание чл. 53 от ЗМВР, във връзка с чл. 17, ал. 1 и ал.3 от Правилника за устройството и дейността на МВР да издава принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, т.е. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Нито в жалбата, нито пред настоящия съдебен състав са наведени доводи, че към момента на издаването на оспорената заповед, Р. М. А. Х., гражданин на И. е влезнал в страната по законоустановения ред, т.е. в случая са налице материално-правните предпоставки за издаването ѝ.

По отношение на довода, че актът е издаден при липса на мотиви, съдът намира същия за неоснователен. Заповедта е издадена в писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – чужденецът не е могъл да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Няма данни Р. М. А. Х., гражданин на И. да е уязвимо лице и да има, към датата на издаването ѝ, производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Очевидно молбата за предоставяне на международна закрила е подадена впоследствие.

Не са установени и културни и социални връзки на чужденеца с други български граждани на територията на страната.

От друга страна съдът намира, че Заповед № 5401 ПАМ – 107 – 29.03.2025 г. на Заместник-началника на Гранично полицейско управление – В. страда от съществен порок, водещ до нейната нищожност.

Като адресат в същата е посочено лицето А. М., гражданин на И.. Ответникът не спори, че истинските имена на оспорващия са Р. М. А. Х., гражданин на И. и това се установява от представеното по преписката и от адвокат Б. копие на Паспорт № B0264335, с дата на издаване 19.10.2023 г. и валиден до 18.10.2031 г., издаден на жалбоподателя от компетентните власти на И..

В чл. 59, ал. 2 от АПК са посочени изискванията за форма на индивидуалния административен акт. В т. 3 на тази разпоредба е посочено, че актът съдържа неговия адресат.

В случая като адресат на акта е посочен А. М., гражданин на И.. Безспорно е, че такова лице не съществува. Истинският адресат на акта в случая е Р. М. А. Х., гражданин на И..

Посочването в акта на лице, различно от неговия фактически адресат опорочава изискването за издаването на административните актове в предписаната от закона форма.

Съгласно утвърдената съдебна практика, критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, която до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт.

В случая Заповед № 5401 ПАМ – 107 – 29.03.2025 г. на Заместник-началника на Гранично полицейско управление – В. е издадена по отношение на несъществуващ адресат, което практически я лишава форма и е предпоставка за обявяване на нищожността ѝ.

За съда е правно неразбираемо, след като по преписката на л. 30а се съдържа копие от паспорта на Р. М. А. Х., гражданин на И., т.е. същият е бил с установена самоличност, защо заповедта е издадена с посочен в нея адресат А. М., гражданин на И..

Ако към момента на издаването ѝ не е била установена истинската самоличност на оспорвания, впоследствие при представянето на копие от паспорта му, е могло да бъде издадена нова заповед с истинските имена на адресата ѝ или да бъде допуснато отстраняване на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 62 от АПК.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед следва да бъде обявена за нищожна.

Преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган Заместник-началника на Гранично полицейско управление – В., за издаване на нова заповед, в която да бъдат отстранени констатираните пороци – да се впишат истинските имена на нейния адресат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВЯ ЗА НИЩОЖНА по жалба на Р. М. А. Х., гражданин на И. (вписан в оспорената заповедта като А. М., гражданин на И.), [дата на раждане] , с Паспорт № B0264335, с дата на издаване 19.10.2023 г. и валиден до 18.10.2031 г., чрез адвокат Б. Б. Заповед № 5401 ПАМ – 107 – 29.03.2025 г. на Заместник-началника на Гранично полицейско управление – В., с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

ВРЪЩА преписката на Заместник-началника на Гранично полицейско управление – В. за издаване на нова заповед, при съблюдаване на задължителните указания по прилагане и тълкуване на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.